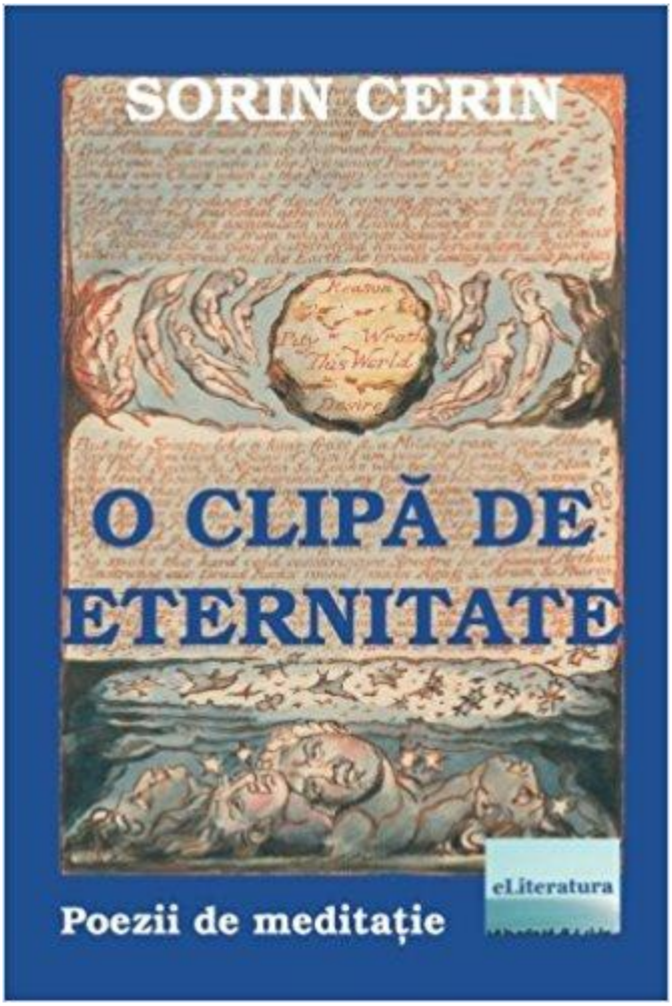

SORIN CERIN
O CLIPĂ DE ETERNITATE
Poezii de meditație
eLiteratura

SORIN CERIN

O CLIPĂ
DE
ETERNITATE

POEZII DE MEDITAŢIE

2015

Această carte a apărut în prima ediție la editura eLiteratura, din București, Romania, cu coordonatele de identificare de mai jos:

Această carte se publică în cadrul Proiectului eLiteratura, în format electronic şi tipărit.

Coperta: Leo Orman

ISBN 978-606-700-750-3

Ediția digitală a acestui volum se poate accesa la acest link: http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-700-751-0

Pentru informații privind această carte, adresaţi-vă editurii eLiteratura*:* **info@eLiteratura.com.ro** *sau* **info@ePublishers.info**.

www.eLiteratura.com.ro
www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN

O clipă de eternitate : poezii de meditaţie / Sorin Cerin. – Bucureşti : eLiteratura, 2015

ISBN 978-606-700-750-3

821.135.1 -1

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

Ana Blandiana :"Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar, un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre

moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ion Vlad "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977)
(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Conf. univ. dr.Călin Teutişan "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998)
(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr.Cornel Moraru"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Lector univ. dr. Laura Lazar Zavaleanu**

Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul *Marilor Tăceri* îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după *Poemele luminii*) şi Arghezi.

Însuşi titlul volumului, *Marile Tăceri*, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.

Căutărilor febrile din *Psalmii* arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii".

(Familia, Iulie 2015) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ştefan Borbély "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Ioan Holban,,Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului

spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Theodor Codreanu„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Marian Odangiu“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea

într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Eugen Evu:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă,

a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

CUPRINS

1) O Clipă de Eternitate

Câinii amurgului,
au început să latre a pustiu Noaptea,
care se furișează neobservată,
pe strada cazinoului existențial al Amăgirii,
pentru a fura stele,
pe care mai apoi,
să le înșire,
pe colierul bolții unei inimi,
ce nu a mai fost niciodată într-o biserică,
a unei Iubiri,
unde îngerii Viselor cântă în corul Dorințelor,
care sărută Timpul,
iar pe la spate,
îi fură acestuia,
o Clipă de Eternitate.

2) Dumnezeu combatant

Realitatea existențială a Absurdului,
este năframa de vise,
care acoperă angoasa frământărilor,
ce se adapă din fântâna unui Destin,
care pare al nimănui.

Oare prioritatea unui răspuns,
nu constă în propria lui întrebare,
care i-a zămislit limitele,
de a apărea în fața justiției divine,
a Deșertăciunii,
care veghează dintotdeauna,
la fiecare delir,
al unui Dumnezeu combatant,
pe fronturile Iluziilor Vieții,
raportat la noi?

3) Magazia de unelte

Șanțurile Dreptății,
n-au mai primit lopeți,
care să le curețe intimitatea,
de mai demult decât Facerea Lumii,
încât au devenit,
niște simple câmpii,
peste care se revarsă apele Neputinței,
și pe care cresc,
buruienele unei Libertăți,
ruginite și închistate-n sărăcia de nuanțe,
pe care le poartă la rochiile cernite,
atunci când participă,
la tot felul de înmormântări,
de Vise,
care se duc într-o Lume de Apoi,
pe care Prezentul,
pare că nu o poate înțelege,
motiv pentru care,
stă cât e ziua de lungă,
cu magazia de unelte închisă,
unde nici măcar un hârleț de certitudini,
nu este lăsat la vedere,
pentru a săpa,
în Privirile pierdute și disperate,
un alt șanț.

4) Au existat vreodată

Crengi de Cuvinte,
vinete de frigul Impresiilor,
lovesc ferestrele ochilor întrebători,
de pe marginile unor morminte ale Speranțelor,
gata să se prăbușească în ele,
cu întreaga respirație de neodihnă,
a libertății de a discerne,
Necunoscutul,
care traversează turmentat,
piața sfatului unei Singurătăți,
cu orologiul din turnul de vise stricat,
de când a fost construită,
clădirea Existenței,
sub povara unui Timp,
ale cărui taxe și impozite,
au devenit iresponsabil de mari,
fiind luate din truda eternităților fiecăror Clipe,
care nici nu au apucat vreodată să se întrebe,
dacă au existat vreodată.

5) Bătând Singurătatea

Scorburi de înțelesuri,
numai bune pentru adăpostul păsărilor de moarte,
ale unei inimi,
al cărei pustiu a început să-și bată,
Singurătatea.

Ravagii de regrete,
roiesc peste cozile vacilor nebune ale Clipelor,
care lovesc carnea macră și încrustată-n rele a Invidiilor,
ce va fi vândută-n târgul părăsit până și de ore,
al Existenței.

6) Cum se spală Eternitatea

Până și Zilele au fost deportate,
din ochii naufragiați ai Destinului,
care se dorea un mare mânuitor,
al curselor de șoareci ai Iluziilor Vieții,
care de o vreme,
au început să nu-și mai roadă nici măcar,
Clipele,
ce rămân pustii,
pe drumurile prăfuite ale durerilor,
care sunt menite să ne simtă Ființa,
până în străfundul izvoarelor ei termale,
de unde țâșnește apa fierbinte a Iubirii,
care vindecă,
picioarele pline de reumatism ale Eternității,
ce se spală în ea.

7) Munca silnică a Existenței

Paginile existențiale ale unei vieți,
nu încep odată cu nașterea,
ci cu cunoașterea.

Zborul din înaltul Înțelepciunii,
nu se învață ridicând aripile Răspunsurilor,
ci coborându-le.

Munca silnică a Existenței,
care hrănește Timpul din ce în ce mai obez,
nu este o calitate existențială,
ci o necesitate a ei.

8) Moartea Realității

Amintirile sunt surogatul,
care îlocuiește moartea Realității,
într-o lume a Compromisurilor,
legate cu fundițe roșii,
și date drept cadou,
Fericirii.

Regăsirea a devenit,
un concept abstract al Împlinirii,
fiindcă niciodată Moartea,
nu va putea înțelege,
Nemurirea.

9) Traverse existențiale

Trăim o existență a traverselor,
care se regăsesc în tot și în toate,
dar mai ales în spiritul,
care dă calificativ trupului,
pălmuindu-l mereu,
cu limbile de lemn ale crucilor,
de pe mormintele Fericirii,
sau cu căile ferate ruginite ale Dorului,
peste care nu va mai trece,
nici un tren al Desăvârșirii,
sau cu intersecțiile fără semafoare,
ale Privirilor,
care traversează strada Întâmplărilor,
Doamne,
câte traverse înghițim,
întreaga Viață a Iluziilor noastre.

10) Fier de forjat inimi

Regizorii plumbului greu,
din ochii Întrebărilor,
au devenit specialiști,
în lacrimi false,
ce sunt turnate în diferite forme,
pentru a crea fier de forjat inimi,
pe care le vor atașa,
ca unul dintre cele mai la modă decoruri,
cerute Zilelor,
porților închise ale Luminii Divine,
pierdută-n fiecare dintre noi,
ce ne luminează,
propriul Străin pe care nu-l cunoaștem,
dar ne este Destin.

11) Redefinirea Morții

Furtunile sălciilor înlăcrimate a literelor,
stârnesc vârtejuri abisale,
în frazele priponite de inimi,
să le cearnă acestora,
pâinea neagră a unor gânduri,
opace și ursuze,
care va fi servită,
în scrisorile de avertizare,
trimise de un Dumnezeu,
ascuns adânc de tot în suflet,
pe care nici o biserică,
pare să nu-L fi cunoscut,
atunci când compunea,
ceea ce a mai rămas de făcut într-o creație,
și anume,
redefinirea Morții,
ce-și calcă în picioare.
propria Viață.

12) Pisicească

Pisicile norilor Uitării,
au început să-și cearnă,
ploile de foc ale Viitorului,
torcând la fuioarele unui Destin,
prins pe harta calomniei existențiale,
a Compromisului,
cu o gheară de inimă trădată-n patul conjugal,
de mieunatul altor ochi fosforescenți,
ai unui Cuvânt,
ce pare a fi întrupat,
din zgârieturile adânci,
trase pe pielea unor Întrebări,
ale căror răspunsuri,
nu au mai fost date niciodată,
de către Iubire,
la cererea Iluziilor Vieții.

13) Iernile grele din Cuvinte

Zvonurile patimilor,
au devenit structurile arhitecturale,
ale unei lumi,
pătată de cerurile fabricilor de sentimente,
în amorul propriu,
ce pare a fi un copil fără părinți,
născut din sudoarea unui Dumnezeu,
care a vrut să se joace,
de-a Existența,
unui Trecut încețoșat,
de platoșa fierbinte a crimelor,
care i-au hrănit necesitățile de a se compromite,
în adâncurile oceanelor de vorbe goale,
din ale căror mistere,
se mai hrănesc și azi,
Nașterile viitoarelor Morți,
ale Bibliilor,
care ne căptușesc adesea,
sufletele,
pe timpul iernilor grele din Cuvinte.

14) Furt de Ani

Urechile mute ale Timpului,
nu sunt făcute,
să discearnă Clipa eternă a Prezentului,
ci să prevadă,
Viitorul necinstit al unui Trecut,
care vine pe căi ocolitoare,
deseori înșelătoare,
strecurându-se pe furiș,
în curtea cu zidurile ruinate,
ale Existenței,
de unde fură într-atât de mulți Ani,
dureroși,
gârboviți de muncile silnice ale Neputinței,
și bolnavi de credința într-un Dumnezeu al Nimănui,
cât îi permite Destinul corupt să o facă,
pentru a-i vinde Absurdului,
pe mai nimic.

15) Doar un anumit Interes

În zodiile reconstrucției existențiale,
nu vom întâlni decât,
constelația înrobitoare a Racului,
care știe să meargă înapoi,
la originile,
unde am fost creați din greșeală și plictiseală,
de un Dumnezeu imatur,
căruia îi plăcea,
să se joace de-a pacea și războiul,
printre crimele înfloritoare,
din bibliile,
care ne-au năpustit în copilăria Istoriei,
Credința în binele,
doar a unui anumit Interes,
folosit la rang,
de Conștiință de sine.

16) Caielele lozincilor

Peiptenele Istoriei și-a pierdut dinții,
atunci când a lăsat,
neîndreptate câteva șuvițe de Zile rebele,
care au scris paginile,
unui cer al conspirațiilor,
cu sângele vărsat,
prin venele invidiilor,
pline de huzurul Grandomaniei,
ai căror pași,
doreau să calce totul,
cu copitele lor de cai nebuni,
și nepotcoviți la timp,
de către Destin,
dar roase de Ambițiile,
care le-a pierdut,
odată cu caielele lozincilor,
întregul Noroc.

17) Minoritate etnică

Dresurile Existenței au ieșit la iveală,
când Adevărul ursuz și mofturos,
a decis să meargă,
la crâșma Norocului chior,
și să-i ceară acestuia,
o cană de pustiu plină cu stelele cele mai tari,
ale Universului.

După ce a băut simandicos,
a început să se declare împăratul Prostiilor,
pe care le-a întâlnit acolo.

Asta i-a fost fatal,
fiindcă acestea au făcut reclamație Patimilor existențiale,
în care au arătat,
că nu pot fi sub stăpânirea Adevărului,
nici în ruptul capului,
că sunt discriminate pe motiv de minoritate etnică,
la care Viciile le-au răspuns,
că au devenit prin redenumire,
majoritatea populațiilor de Gânduri,
și că Adevărul,
care a decretat așa ceva,
este de fapt o Minciună.

18) Prudență

Deseori Istoriile,
sunt mai recunoscătoare celor înfrânți,
decât învingătorilor.

Regula de aur a sărăciei,
este să fi mereu nemulțumit de ce ai.

Prudența devine o meserie,
atunci când trăiești sub imperiul fricii.

Dacă arta nu se identifică și cu iubirea,
este un fals produs pe calapodul unor orgolii.

19) Cocoși jupuiți de pene

Fețe retușate,
zâmbesc florilor isterice,
din glastrele ciobite ale Vremurilor,
care și-au amanetat toate surprizele,
la magazinul de iluzii sentimentale,
pe mai nimic.

Cocoșii jupuiți de pene,
după ce au fost prinși,
drogându-se,
fumând norii Destinului,
dau fals ora exactă,
la sanatoriul de boli mintale,
ale Existenței.

20) Priviri năucite

Scările cu trepte lipsă ale Conștiinței,
au fost învinovățite de către Libertate,
că pot rupe oricând picioarele Desfrâului,
dacă nu sunt reparate.

Spațiile vitrinelor frigorifice,
care mențin Cuvintele înghețate bocnă,
și-au desenat pe frontispiciile Speranțelor,
imaginea unui paradis glaciar,
valabil doar pentru cine rezistă,
la temperaturile extreme,
din Privirile năucite,
capabile să satisfacă,
orice dorință a focilor din frazele fără cusur,
ale gheții din sufletele pierdute,
pe oceanul Indiferenței.

21) Turboconsumerism

Sațietatea este un moft și nu o regulă,
în era crimelor existențiale,
unde lipsa limitelor,
crește obezitatea,
Societății de Consumat Vieți,
cât mai perpelite,
în focul infernal al Publicității,
care crează la croitoria Viciilor,
măsurile existențiale ale Deșertăciunii,
pentru orice posibil client,
al Destinului,
corupt de Existență,
pentru a produce,
cât mai multă materie primă Morții,
unica beneficiară cu adevărat,
a turboconsumerismului.

22) Fericire impusă cu forța

Licitațiile trucate ale Adevărului,
sunt reluate de către Minciuna cinstită,
care dorește să demonstreze,
cât de necesară este atunci,
când ceva este falsificat,
într-o autentică negare a negației existențiale,
pe care nici Dumnezeu,
nu a înțeles-o cum trebuia,
atunci,
când din motive necunoscute,
nu a mers direct,
la Protecția Consumatorului Iluziilor Vieții,
propriei sale Creații,
ca să scrie cât mai citeț în reclamație,
că nu este de acord cu inversarea unor valori spirituale,
pentru care cohortele sale de sfinți,
au devenit martiri în toată regula,
cu certificat de revoluționar,
după ce au dărâmat dictatura crudă și nedreaptă,
a Fericirii impuse cu forța,
Destinului.

23) Existențe efemere

O Conștiință,
nu poate fi altfel decât demiurgică,
odată ce,
este conștientizată ca atare,
de către Cunoașterea,
care reprezintă partea Zeilor,
ce-au pus rămășag,
pe țărâna întrupării Cuvântului,
din care și-au făurit,
oalele și ulcelele Creației,
devenind olarii unui Destin,
care-și învârte pașii,
la masa unde modelează lutul,
mormintelor,
din Gândurile unor existențe efemere.

24) Valoarea și gramajul Destinului

Care este prețul corect al unui Destin?
Să fie mai mic,
decât Iluzia Vieți,
pe care o predestinează,
sau mai mare?

Cântărește mai mult,
pe cântarul existențial al valorilor,
în raport cu Moartea,
sau mai puțin?

Poate fi expus în vitrina Existenței,
alături de cărnurile perisabile ale Gândurilor sau nu?

25) Sub umbrela ciupercilor

Într-o ecuație a formei fără fond,
Indiferența,
 devine o matroană,
 a stabilimentului existențial,
 unde prostituatele zarurilor fără de noroc,
 aruncate pe cimentul rece al Existenței,
devin mai frăgezite,
pentru paturile Conștiințelor ce aparțin,
Societății de Consumat Iluzii ale Vieții,
din cele mai comestibile,
și nu otrăvitoare,
cum sunt ciupercile Fericirilor,
sub a căror umbrelă,
nu se știe niciodată,
dacă vei fi ferit de ploile de foc,
ale Morții,
sau nu.

26) Virilitatea Anilor pensionari

Lamele plugurilor din Priviri,
au început să taie adânc,
în carnea pământului,
întrupat din Gândurile,
care par a fi apus,
odată că Ziua,
obosită și plictisită a Zâmbetului fals,
care cade lascivă pe patul de Infern,
al taxelor și impozitelor impuse de Timp,
fiecărei înserări cu putință,
pentru a mări virilitatea Anilor pensionari,
ce-abia își mai târăsc pașii Minciunilor,
pe nisipul rece și sfidător al limbilor de lemn,
care se scurg nevoiașe,
în clepsidra opacă,
a Viitorului.

27) Interfața Realității

Realitatea este o carapace existențială,
a unei holograme,
proiectată de Lumina Divină,
pe care o avem cu toții,
ca suflet,
în care ni se imprimă spațiul și timpul,
pentru a cunoaște,
Iluzia Vieții.

Visul,
este interfața Realității,
care disipează logica,
între fantezia și exaltarea,
Existenței.

28) Înțelesuri afective

Melci de remușcări,
agoniesc carapace de lacrimi,
 ale unor crocodili,
 pentru balul mascat al Conștiinței,
sub care se vor ascunde,
atunci când ploile de foc,
 ale reproșurilor,
vor aprinde scena îndoielilor,
unor Cuvinte,
pe care nu le-a înțeles,
 nicio Privire vreodată,
la o margine de Univers,
al înțelesurilor afective.

29) Droguri de mare risc

Până și dinții de aur ai Zeilor,
au început să doară,
pe canicula existențială a aripilor,
ce-nvață să-și zboare,
gândurile negre și sinucigașe,
care le hăituiesc penele Conștiinței,
după ce au părăsit cuibul Ambițiilor,
cu prima pală prostituată de vânt,
ce se iscă la colțul străzii,
bordelului primitiv al Viciilor,
din crâșma perversă a înălțimilor,
drogurilor de mare risc,
ca Libertatea sau Fericirea,
a căror utilizare sau achiziție,
au devenit prohibitive.

30) Din antecamera Morții

Ghilotina perversă a Cuvântului,
poate decapita oricând carnea unui întreg Înțeles,
dacă o cere deontologia sinucigașă a sensului existențial,
de a crea noi vaduri,
cu ape tulburi,
în Societățile de Consumat Inimi,
contrafăcute,
și vândute la preț de speculă,
traficanților de Fericire,
din sângele retușat,
al Clipei care ne-a dat naștere,
prin fertilizare artificială,
la maternitatea Absurdului,
în a cărei baltă de sudoare indiferentă,
am fost aruncați,
pentru a ne îneca cu Iluziile Vieții,
din antecamera Morții.

31) O nouă omenire?

În ochii tulburi de râu vijelios,
crepusculul Luminii Divine,
devine realitate,
doar în pașii de diamant nefinisat,
ai sufletelor,
ale căror răscoală,
cu necunoscutul sine,
devine o epistolă,
care începe și se sfârșește,
odată cu Moartea.

Zguduit din temelii Păcatul Originar,
poate să dispară,
dar ce punem în locul lui?

O nouă omenire?

32) Paradoxul din Cutia Milei

Revanșa cerului spiritual,
asupra pământului materialist,
al Iluziilor Vieții,
naște monștrii psihopați ai Absurdului,
care se întrupează,
în fiecare centimă,
din valoarea unui ban al Viselor,
muncit sau furat,
tâlhărit sau violat,
ce va reprezenta mereu,
esența sufletului uman în raport cu Divinitatea,
pe care o plătește,
în mod paradoxal,
prin Cutia Milei,
cerând îndurare în același timp,
propriului său Necunoscut,
căruia îi găsește valențele,
Autoputernicici sau Atoateștiutorului,
din fântâna Conștientizării,
la care se adapă mereu,
ridicându-le biserici.

33) S-au spart în Destine

Cumpăna limbilor de lemn,
pare să fi putrezit deasupra fântânii Neînțelesurilor,
încât nu mai poate ridica Apa Iluziilor Vieții,
din adâncurile înnegurate ale sufletelor,
ce încă nu s-au născut,
în așteptarea trenului,
ce pare că nu mai vine,
spre maternitatea Deșertăciunii.

Unii au spus că la mijloc ar fi Iubirea și nu sexul,
între două eprubete,
cochete de altfel,
chiar daca crăpate de ciudă pe alocuri,
pe motiv că nu pot fi duse,
în incubatorul unui Paradis,
pe care Dumnezeu nu l-a gândit și pentru oameni,
rămân uitate întâmplător,
pe masa de foc a Infernului,
unde se topesc de dorul celorlalte,
care s-au spart în Destine,
la întâlnirea cu Timpul,
unei lumi din ce în ce mai artificiale.

34) Băteau trotuarul

Acoperişuri de idei,
rup pălăriile extravagante ale Infidelităților,
din materialul cărora,
se fabrică la cererea clientului,
papioane de sugrumat gâtul Inocenței,
în bordelurile ascunse ale promisiunilor de ceară,
care se topesc,
după prima întrebuințare,
în brațele oricui,
dacă sunt plătite,
la fel cum o făceau,
și lumânările,
care băteau trotuarul,
sicrielor ambulante,
de la capetele de mort ale Iubirilor,
ce urmau să fie îngropate în Uitare,
la ceas de indiferență.

35) Fetele mari și măritate

Mai nou,
la agenția schimbului valutar de Interese,
fetele mari și măritate ale politicilor,
se convertesc în monedele cele mai avantajoase,
pentru bordelul unui Parlament,
ales prin vot liber și direct consimțit,
ale violatorilor de Fericiri,
care sunt vândute în cele din urmă,
pe piața subterană de carne vie,
spre a fi procesate în mezeluri,
și redenumite,
Absurdități, Aiureli sau Iluzii,
pe care orice muritor,
le poate servi la un preț acceptabil,
în galantarele arhipline,
ale Prostiei.

36) Prin noroiul Indolenței

Fiecare Fericire are un preș,
pe care calcă apăsat,
ca să-și scuture praful,
de pe tălpile retrograde și terfelite,
prin noroiul Indolenței,
din care s-a întrupat,
Cuvântul existențial al unora,
care ar plăti oricât să o cunoască,
doar ce Destinul le-a dat o adresă greșită,
unde se afla o altă locatară,
al cărei nume de fată era Durere,
dar odată măritată a devenit,
Compasiune.

37) Melancolie și rugină

Melancolia,
este rugina,
pe care Fericirea a uitat să o șteargă,
de pe pleoapele,
care și-au zăvorât privirile Amintirilor,
pe o stradă,
atât de pustie a sufletului,
încât pare a fi,
a nimănui,
atunci când cad greu și apăsător,
ruinele Cuvintelor,
unde ne făcusem casă și masă,
din cerurile inimii,
peste care,
nu mai plutesc aripile,
eternității unei Clipe,
numai a noastre.

38) Acatiste, rugăciuni, mătănii

La distileria,
de la periferia Gândurilor,
s-au adus lămpile de cristal,
ale Luminii Divine,
pe care nu le cumpără nimeni,
nu le iau nici hoții,
nimeni,
nici măcar gratuit,
fiindcă le-ar lumina Calea spre Adevăr,
fiind obligați să părăsească Infernul.

Așa că stau în vitrinele Sufletelor,
mai bine de o eternitate,
peste care s-a așezat praful stelar al alcoolului,
băut de Dumnezeu,
în cântecele unor îngeri,
acuzați de tâlhărie și proxenetism,
cum că vând fecioarele nepătate ale Conștiințelor,
după ce le fură tot avutul,
bisericilor pline,
de Ambițiile acaparărăii unei Lumi,
ce a prestat de când o știu,
la bordelurile lor,
prin acatiste, rugăciuni, mătănii,
prostituția spirituală.

39) Piața de vechituri a Destinelor

Îngerul decăzut,
în genunchii roși ai Viciilor,
a devenit iarna Cuvântului întrupat,
în frigul înțelesurilor,
care a născut o Lume,
rece și insalubră,
în mintea căreia,
nu vei găsi altceva decât,
manuale de utilizat Fericiri,
pe care din lipsă de fonduri,
le cumpără la preț redus,
din piața de vechituri a Destinelor,
care vând tot felul de nimicuri,
Săracilor cu duhul.

40) Se zbat în mine

Trupuri de sentimente,
ciopârțite,
pași călcați în picioarele,
Inconștienței,
ziduri ale căror ruini,
nu pot fi demolate,
petice rupte la buzunarele,
Timpului,
Clipe otrăvite,
cu publicități mincinoase,
Adevăruri lovite.
de trenurile existențiale,
ce nu pot recunoaște,
nici măcar o gară de Vise.

Roți fără osii,
se învârt în sticlele jegoase de tării,
furate de la stelele unui Cer al nimănui,
și toate astea,
se zbat,
în mine.

41) Leucoplast

Într-o lacrimă,
poți găsi munți, izvoare, orizonturi,
iubiri, idei, războaie, păci,
dar mai ales râuri,
care curg învolburate,
în albiile unor riduri nevindecate,
peste care s-a turnat sare,
în loc de leucoplast,
jecmănit de marile puteri,
ale Absurdului,
din farmaciile de Vise,
ale unui Dor,
ce pare neînțeles de nimeni.

42) Libertate și neînțeles

Știința absurdului,
este cea mai importantă parte,
a corpului spiritual,
al Conștiinței,
răzvrătită să discearnă,
stelele petrecute de Timp,
la jaful existențial,
care ne fură luciditatea,
memoriei celeste,
a Eternității,
risipite din căderea Libertății,
în golul Neînțelesului,
răzvrătit al Ființei.

43) Rece și neiertător

Legile sunt flăcările,
 ce trebuie să ardă contolat hazardul,
 doar la o anumită temperatură,
în viforul strigătelor de întuneric,
 al temerilor,
încolțite-n florile de colț,
 de pe marginile prăpăstiilor,
gata oricând să cadă,
 în hăul solitar,
 al Neînțelesului divin,
rece și neiertător,
din inima,
 neputinței unei Iertări.

44) Conștientizările Conștiinței

Flăcările Realitățiii,
sunt întreținute de Iluzie,
într-un vifor existențial,
al Absurdului,
pentru care,
tot ce primește conotație de ființare,
devine stâncă de neatins,
uitând cu desăvâeșire,
de relativitatea axiologică a Destinului,
a toate câte sunt,
și vor mai fi,
în conștientizările Conștiinței,
unor suflete,
ca par că vin de nicăieri,
și se întorc tot acolo.

45) Dăruind flori de mină

I-am dăruit țărânii,
ce-a întrupat Cuvântul,
flori de mină,
din toate culorile,
pe care inima le putea iubi,
drept omagiu,
că și în sângele său,
curg tonurile frumosului,
unei existențe a întunericului subteran,
din care am împrumutat,
doar partea proastă a economiilor existențiale,
barbare și cinice,
a unei Lumi,
pe care abia acum începem să o înțelegem,
după ce am divorțat,
încă de la începuturile noastre de ea,
pe vremea când trăiam în peșterile carnale,
ale unui înțeles,
care azi ni se pare de prost gust,
unora dintre noi.

46) Au locuit odată

Frunzele întunecate ale Amurgului,
din pomul existențial al Fericirii,
au început să ruginească,
în toamna unor Priviri pierdute și ploioase,
care udă caldarâmul înțepător al sufletelor,
cu lacrimile necuvântătoare ale unor gheare,
ce sfârtecă tulpina Destinului,
despicând-o în mii de nuiele,
din care se vor împleti coșuri de Amintiri,
pe care le vor umple cu florile primăverii,
spre a împodobi mormântul
cuvântului în care au locuit odată,
cu întreaga lor Iubire.

47) Legați de stâlpul caznelor

Sub mantia zâmbetelor încremenite,
ale bisericilor de Clipe eterne,
ne descălțăm puritatea,
îngenuncând la icoana unei Iubiri,
pe care ne-am dori-o doar a noastră,
în detrimentul corurilor de îngeri ai sentimentelor,
care ne însoțesc la parastasul unei Zile,
care ne-a întâlnit,
Destinele,
unindu-le în statuia unei Priviri,
ce pare că ne-a înghețat Timpul,
pentru totdeauna,
într-o verighetă,
ce a devenit o simplă verigă,
din lanțul lung și greu,
cu care ne legăm de stâlpul caznelor
Existența.

48) Oceanul Viselor

Valurile distrugătoare ale Inconștenței,
rup zăgazurile pierdute ale firii,
și năvălesc pe nesfârșitul inimii,
care nici ea nu știe,
câte m-ai poate duce în spinare,
de când Destinul,
a bletsmat-o.
să fie cât mai umilă și muncită,
de zăgazurile,
care-i vor rupe ațele Iluziilor Vieții,
fiindcă nu l-a ascultat,
atunci când i-a poruncit,
să nu iubească,
Oceanul Viselor ei,
cărora le-a dat chiar ea naștere,
la maternitatea Deșertăciunii.

49) La parastasul existențial

Urmele roților care ne învârt Existența,
au fost incinerate în ploile de foc ale Destinului,
iar cenușa lacrimilor,
Orizontului care le însoțea,
aruncată în vântul aspru al Iluziilor Vieții,
spre zarea de carton ondulat,
în care ne-au fost împachetate Amintirile,
pe care le-am dus acasă,
spre a fi servite ca meniu principal,
la parastasul existențial al Străinului din noi,
pe care nu-l vom înțelege,
niciodată.

50) La ordinea Zilei

Rădăcinile verbelor au început să putrezească,
la conferințele greoaie ale pașilor Aspirațiilor,
care se afundă greoi,
în mocirla existențială a indiferenței și plictisului,
care sunt puse să construiască noile legi ale Creației,
pentru că cele folosite de Dumnezeu la facerea Lumii,
s-au pierdut prin sertarele propriilor greșeli,
din mintea încețoșată,
cu stelele barbare ale tăriilor unui Cer,
care servește prea multe grade,
din ploile de foc ale norilor aducători de furtună,
în crâșmele unde bătăile tunetelor și fulgerelor din Priviri,
sunt la ordinea Zilei.

51) La bordelul politicilor apocaliptice

Topoare ascuțite de Întrebări,
gata să sfarme crengile Răspunsurilor,
cu lamele grele și neiertătoare,
ale Cuvintelor ruginite,
de saliva silabelor,
gata să dea în clocotul mulțimilor,
de Vise deșarte,
care cer într-una,
o Dreptate plecată în șomaj,
încă de pe vremea când Libertatea,
mai conducea castronul ciorbei săracului,
vândută portofelelor de Iluzii ale Vieții,
care azi sunt goale și părăsite,
înșelate și violate,
în bordelurile unor politici,
apocaliptice.

52) Cocoșii cântăreți

Crestele cocoșilor au devenit albastre,
de când le-a promis Cerul Viciilor,
că-i vor răsplăti cu senin,
dacă vor da ora exactă,
la crâșma viselor solitare ale Viitorului,
vindicativ,
ce pare a fi fericit,
de compromisul existențial făcut cu Absurdul.

A doua zi s-au prezentat,
pe turla bisericilor Desfrâului,
și au început să cânte,
slujba de pomenire din gradele stelelor alcolice,
care din nefericire aveau un alt fus orar,
pe meridianele Delilurilor Tremens,
pe unde le călcau pașii,
iar cocoșii cântăreți,
concediați.

53) Rația de Fericire

Rația de Fericire,
dată de corbii necrofili ai sângelui,
a fost distribuită cu strășnicie,
cimitirelor de Speranțe,
care au avut întâietate,
pe urmă Viciilor,
ale căror gâturi uscate,
erau să crape țărâna Cuvântului întrupat din ei,
transformându-l din deșertul actual,
într-un pustiu al altei lumi.

Nu trebuie uitat nici Zâmbetul,
care odată încremenit în gheața sa abisală,
rareori ar mai fi revenit,
la moleșeala zilelor de iarnă blândă,
când zăpezile Gândurilor se mai topesc,
picurând pe la streașinile Privirilor,
cu câte o lacrimă de dor.

54) Ciocuri de oțel

Zidarii au încremenit,
 în munca de construcție a Lumii,
când au realizat,
 că misterele mistriilor de vorbe goale,
sunt aripile unui vânt al nimănui,
care poartă la sânul său,
 cărămizile Cuvintelor întrupate din rafale,
ce spulberă nisipul clepsidrelor sparte,
la marginea unui Ocean,
 al pierzaniei iluminate a Răsăriturilor,
pline de pescărușii tâlhari ai Viselor deșarte,
care ciugulesc cu ciocurile lor de oțel,
întreaga pace a planetei.

55) Antiteză sinistră

Zgomotele isterice ale păsărilor de pradă,
lovesc timpanele surde,
ale Societății de Consumat Iluzii ale Vieții,
la grătar de închisori,
sau prăjite în ploile de foc ale sufletelor incandescente,
care-și ard,
până în ultima clipă,
Speranțele,
făcătoare de minuni,
ale icoanelor,
cu moaște de sfinți părinți,
topite în crematoriul abisal,
al Cunoașterii științifice,
a verbelor antitezei,
dintre adevărații Dumnezei și Zei,
care au făurit coșciugul sinistru,
al acestei Lumi.

56) Limuzine de lux cu rochii mini

Volanele rochiilor mini,
se diferențiază de cele ale limuzinelor de lux,
deoarece,
primele își etalează,
picioarele gândurilor carnale,
pe când celelalte,
roțile,
ne transformă într-un titirez,
învârtindu-ne până la amețeală,
privirile dorințelor,
de a le conduce,
prin praful binefăcător al unor conturi subtile,
în băncile paradisurilor fiscale,
ale Puterii corupte,
până și de Dumnezeu.

57) La bordelul afacerilor ilicite

Jaluzelele Realității,
au început să se rupă pe la colțuri,
dezvelind dinții ascuțiți,
roşi de invidie ai Credințelor,
de a schimba lumea,
într-o binefacere a crimei de a gândi,
lăsând această îndeletnicire,
Religiilor,
care prin onestitatea Cutiilor Milei,
vor aduna atâia bani de Absurdități,
încât vor fi îndeajuns,
să îndestuleze Existența,
cu noi Iluzii ale Vieții,
din ce în ce mai neiertătoare cu păcătoșii,
care ar fi reușit să iubească,
dincolo de cadrul inchizițional,
al unui corset,
purtat de tămăduitoarea și bincuvântata,
Limbă de lemn,
la bordelul afacerilor ilicite,
al Conștiinței.

58) Propria dreptate a Sacrificiului

Stropii de rouă ai Conștiinței,
au început să se usuce,
pe vrejurile timorate și ursuze ale unor Adevăruri,
care stau pitite,
legate în colțul lor întunecos,
de sforăriile Minciunilor vopsite,
în toate culorile posibile,
ale gardurilor de nuiele,
cu care sunt bătute Clipele,
ce-ar vrea să împiedice Societatea de Consumat Vieți,
să se îmbuibe monstruos,
dându-le acestora,
câte o fărâmă,
din eternitatea unei Iubiri neînțelese,
de către Destinul corupt,
până la sângele scurs,
pe lamele ghilotinei unor legi,
ce vor să-și clădească,
propria lor dreptatea a Sacrificiului,
spre binele unor cunducători de Zile,
hoațe și ticăloase,
care vor să-și doneze propriile lor închisori,
ce ar fi trebuit să le ispășească,
mulțimilor de Priviri pierdute,
drept binefacere.

59) La ceremonia Pustiului

De sărbători,
Fericirile chefuiesc de zor,
cu Moartea la masă,
știind cât de grave sunt abuzurile,
unor Clipe eterne,
ce pot lua prin surprindere,
orice inimă bântuită,
de dorurile dureroase ale unor Zile,
care au încununat Amintirea,
cu straie de mireasă,
spre a fi dusă la altarul Adevărului,
unde va fi măritată cu Veșnicia,
unor Priviri,
în care s-au pierdut Șansele,
de a mai reveni,
la suprafața realității Pustiului,
prezent la ceremonie,
Trecutul unui sărut.

60) Dureri de șale

Cioburi de frustrări,
se înfig în carnea Clipelor mutilate,
de atâția Ani,
care nu le-au înțeles niciodată rostul,
de gospodine la casa Eternității,
care odată ce-și pun șorțurile Fifelităților,
se transformă în Zile de sărbătoare,
care prescriu rețete de date,
Istoriilor,
bolnăvicioase de felul lor,
care ar da orice,
numai să scape de durerile de șale,
primite încă de pe vremea Vremurilor,
de dinainte de Timp,
când le-a fost pusă în cârcă,
Minciuna cosmopolită,
spre a fi cărată milenii la rând,
pentru a desfăta,
Societatea de Consumat Existențe.

61) Zile luate în sclavie

Cirezi inocente de turme,
ale Societății de Consum,
se împing spre porțile abatoarelor,
din câmpurile caniculare ale muncii,
pentru a produce noi cărnuri de sacrificiu,
gurilor hulpave ale politicilor sociale,
care se mândresc,
cu cantitățile industriale ale păcatelor,
care produc suferințe la modă,
împachetate și coafate,
în cartoane care înfrumusețează,
reclamele surdo-mute,
pentru a fi livrate,
la târgul Zilelor luate în sclavie,
ale Iluziilor Vieții.

62) Mondenități la atelierul de înfrumusețare

La atelierul de înfrumusețat Deșertăciuni,
e forfotă mare,
încât nu poți arunca un ac de seringă,
pentru a înțepa obrazurile groase ale Mondenităților,
cu drogul preferat al Morții,
și anume Uitarea.

Zile guralive au venit s-și facă manichiura,
degetelor pline de vânătăi și arsuri,
de la Soarele pe care au vrut să-l prindă,
cât mai mult pe cerul Cuvintelor pline de bârfe,
dar le scăpa mereu,
fiind prea alunecos,
și uns cu toate alifiile,
cartierului de periferie al Speranței.

Printre clienții de soi,
se mai numără și lipitorile de Clipe snoabe,
de care nu scapi decât,
daca le faci piedichiura pașilor bătătoriți,
de aspirațiile faraonice ale Timpului,
care le aleargă peste măsură în goana Anilor,
de a prinde un loc la parada,
Absurdului.

63) La spirtul stelar

Cabinetul medical al Cerurilor a intrat în greva foamei,
de când Dumnezeu,
le-a furat până și spirtul,
plin cu o puzderie de stele,
de pe gradele epoleților salvatori ai Eternității.

Nici măcar nu a mai vrut să-l dilueze,
cu Apa Vieții,
bându-l cât mai sec cu putință,
dușcă după dușcă,
secând toate înțelesurile Existenței,
încât s-a așezat un deșert de Vicii fără cuprins,
iar Marele Creator și Unic Întâmplător,
a avut niște arsuri stomacale atât de pronunțate,
încât i-a chemat pe mai marii Infernului,
să-L sfătuiască cum poate scăpa de ele.

Aceștia l-au dus la spitalul lor de boli mintale,
fiind tratat și azi,
alături de sufeletele în agonie,
ce fac și acolo greva foamei,
drept protest specificând,
că nu sunt atât de păcătoase precum e Dumnezeu,
ca să ispășească pedepse mai mari decât El,
fiindcă n-au avut parte nici măcar de Crâșma intitulată,
La Spirtul Stelar,
cum a avut Creatorul.

64) Ascuțirea ghilotinei existențiale

Câte maici,
ar fi trebuit să devină călugărițele Abrsurdului,
până când pîinea,
de hârtie a Iluziilor Vieții,
să devină un colac de salvare demn,
de dus la Înmormântarea Absurdului,
din salariile noastre de mizerie,
furate de marile puteri ale Apocalipsei,
fără nici un Dumnezeu al foametei?

Să fim noi sclavii,
care trebuie să săvârșim,
ascuțirea ghilotinei existențiale a unui Destin,
care nu ne-a înțeles?

65) Existențialismul sărăciei

Câte șanțuri să mai săpăm în inimi,
până când fluviile regretelor,
nu ne vor mai inunda,
casele Păcatelor Originare,
care deja par,
a pluti peste gândurile noastre,
înecate-n pustiul unei Existențe,
ce nu mai este a Destinului,
de mai demult decât toate Vremurile la un loc?

Să fim doar noi,
cei măcelăriți de existențialismul sărăciei,
în curțile pline de bogăție,
ale Greșelilor?

66) Orbirea de sine

Să ne dai Doamne prostia Înțeleptului,
din aurul căruia să scoatem,
atât de multă Moarte,
încât să o putem vinde Iluziilor Vieții,
ca Fericire.

Apoi să ne dansăm Cuvântul întrupării,
până să leșine de oboseală,
pe scena roasă de patimi,
a Existenței,
pe care n-am cunoscut-o niciodată,
ca fiind maternitatea care ne-a călăuzit pașii,
spre Orbirea,
de sine.

67) Ceaiul otrăvitor al Morții

Am fi ultimele Clipe,
care s-ar fi dedat trupului Minciunii,
cu atât de mult aplomb,
încât să fie mușcată,
de fustele roase ale Timpului,
care nu înțelegea,
nici în ruptul capului să poarte minijupe,
la festivitatea de premiere a unor Clipe,
mai dezgolite decât Existența,
în ceaiul otrăvitor al Morții,
în care mi-am înmuiat,
biscuitele fără gust,
al Viitorului.

68) Necunoscutul Străinului din noi

Sunt singur,
fără bordurile reproșurilor tale,
care mi-au spus,
că nu pot depăși,
nici un semafor al Pajiștilor.
unde sunt turmele Impresiilor,
ce vor să ne traverseze Iluziile Vieții,
tocmai pe calea ferată ruginită,
a Absurdului,
unde s-au întâmplat,
atât de multe accidente fatale,
ale candelelor de Lumină Divină,
ce tocmai doreau să traverseze,
Necunoscutul Străinului din noi.

69) Un Dumnezeu alcoolic fără stelele tăriei

Câte chei de stânci sunt nevoite,
să surpe barajul inimii tale,
până să ajung,
la florile de mină,
din sângele pustiit de Singurătate,
al Destinului eternității noastre,
întrupat dintr-un Trecut,
pe care nici un Viitor ale Viselor,
n-ar vrea să-l mai înțeleagă,
fără Sfinții Părinți,
care ar fi furat în Noaptea gândirii,
de la magazinul Existenței,
tocmai stelele de tărie ale Timpului,
unui Dumnezeu alcoolic?

70) Destin ars

Am obosit de atâtea silabe,
crescute-n incubatorul unei Vieți murdărite,
de păcatele existențiale răvășite,
ale un Trecut al nimănui.

Pajiști murdare de metehne hilare,
devin irigate de un sânge al șerpilor de foc,
pe care nici măcar o Limbă de Lemn,
nu-i pot înțelege,
fără să nu-i ardă,
Destinul.

71) Alcoolul sanitar

Atunci când între maluri nu mai există nimic,
podurile dispar,
fiind înlocuite cu Realitatea zdruncinată,
a genunchilor roși de Religiile,
ce nu mai cred nici măcar în ele însele,
dacă nu mai pot uni nimic,
pe care să-l despartă.

Doar vânturile temerilor,
mai rămân să amintească dșertului existențial,
de marasmul simțit,
de locuitorii icoanelor afumate,
cu alcoolul sanitar,
care nu mai poate vindeca pe nimeni,
în spitalele bisericilor cu iz de Moarte.

72) Invidiile Timpului

Clipele și-au tăiat părul care le mai lega de Ani,
fiindcă nu mai vor să-și amintească,
de Eternitatea furată și risipită,
de cele patru zări spre nicăieri,
doar pentru că ar fi crezut în Sinceritate și Iubire.

Până și pașii le-au fost expirați,
atunci când Adevărul Absolut a crezut în ele,
din cauza invidiilor Timpului,
care nule putea lăsa să asceadă,
în vârful Ierarhiei unui Destin,
ce ar fi înlocuit,
corupția și mafia existențială a Iluziilor Vieții,
axată pe Minciună,
cu puritatea și sinceritatea,
Sacralității.

73) Destin depășit

Râurile păcii nu mai unesc nici un mal,
din privirile secate de sudoare ale Creației,
ascunse-n lacrimile naufragiaților de sine,
care încă mai cred în spațiile virgine,
ale deconstrucției universale a durerii.

Boli de care nici Orizontul închis de Amurg,
nu a auzit,
aleargă pe domeniul hipodromului Iluziilor Vieții,
fără cai liberi ai Lumii,
abuzată și abrutizată existențial,
de către un Destin,
fără nici o calificare la locul unor munci,
care-l depășește.
prin Moarte.

74) Serile Viciilor

De când au început Clipele,
să se spânzure cu propriile șireturi,
de măsele dureroase,
în arestul Existenței,
fiind reținute pe motiv că și-ar fi ucis Timpul,
care le ignora,
de atunci,
Libertatea și-a părăsit unica fiică,
Fericirea,
pe motiv,
că nu mai avea nici o fărâmă de Timp,
să o îngrijească,
să o trimită la școală cu uniforme noi,
pe care politicile sociale ale Absurdului,
le croiau,
deținuților născuți în lagărele de concentrare existențiale ale Soartei,
condamnată la ispășirea pedepsei,
de a fi uneltit împotriva ordinii și liniștii universale,
pe care Creația o greșise,
încă de pe vreema când Dumnezeu,
schimba șanțurile chefurilor,
unde-și dormea Eternitatea,
după ce era dat afară din Crâșmele stelare,
în fiecare seară a Viciilor.

75) Sânurile secate ale Creației

Mi-am pierdut portofelul Speranțelor,
în Lumina Divină,
a unui Zâmbet încremenit într-un Viitor,
pe care nu-l mai simțeam al meu,
doborându-mă,
cu sălbăticia coasei pe care Moartea o folosea,
la strânsul fânului sufletesc,
crescut spre a se hrăni,
copitele roase ale cailor cu frâuri de aur,
ale unor Religii,
care îi vor mereu priponiți,
de stâlpii caznelor,
din tot felul de testamente existențiale,
prin care Iluziile Vieții,
își desăvârșesc patrimoniile surdo-mute,
de la sânurile care au secat,
ale Creației.

76) Propriile Infernuri

Drumuri orfane fără intersecții,
gata să se accidenteze de propriul lor sine.

Clăi de fân,
cărora le lipsește centrul gravitațional,
al parului,
ce a fost undeva-cândva,
trunchiul unui arbore falnic,
pus acum,
să le lege cosițele timorate,
de căderile surde,
într-o Existență a putreziciunii.

Religii asaltate de propriile Infernuri,
gata să le ardă pe rugurile aprinse care șomează,
în lipsa cohortelor de credincioși ce au devenit atei.

Urme vitregite de pașii,
care le mai dădeau speranțe,
în viitorul unei Morți,
a nimănui.

77) Furtul de noi înșine

Reziduri tainice ale firii,
stau ascunse în atrocitățile războaielor,
care mai întâi au fost cu noi înșine.

Izvoare secate de Apa Vieții,
mai caută prin deșerturile pustiurilor din noi înșine,
diamantul murdar al crimei de a exista,
într-o lume a Păcatului Originar,
unde furtul de noi înșine,
devine o mândrie demnă de băgat în seama,
a Morții.

78) Stomatologică

E loc sub soare,
pentru toate durerile de măsele ale Lumii,
ale cărei stomatolog,
refuză să apară,
cu cleștele salvator,
care să extragă tot puroiul de baliverne,
de atâta amar de vreme,
scorojite pe pereții jegoși ai Existenței,
de la fiecare naștere până la moarte,
numai pustiuri de Zile și frumuseți carnale,
ne arată Fericirea,
ale cărei plombe i-au căzut demult,
iar dinții i se mișcă,
ca perdelele pleoapelor pe vândul dezolării,
care acoperă ferestre privirilor,
dintr-un cabinet stomatologic,
al Mântuitorului de păcate ale suferinței.

79) Puritate existențială

Câte propoziții sentimentale,
au murit până acum,
în brațele carnale ale sexului,
și câte,
strivite,
de tălpile tăioase ale Înțelepciunii?

Peste câți sori ai Purității existențiale,
vor mai veni,
ploile de foc ale Fericirii,
și care pot fi,
inimile aprinse cu adevărat de către acestea?

80) Nopțile Sorții

Pâinea amurgului,
a început să se coacă în cuptorul Oboselii,
de muncile unui cîmp Absurdului,
care-și făurește noi strategii onirice,
în nopțile adânci de smoală ale Sorții,
pentru a câștiga,
potul cel mare al Norocului atât de bolnav,
încât nici cârjele Fericirilor,
nu-l mai ajută,
să poată trece singur,
pe strada Cimitirului solitar,
ale cărui pânze de paianjen,
ne țese într-una Destinul,
mușcat de câinii vagabonzi,
ai cavourilor reci de piatră,
din inimile Singurătății.

81) Ocheade

De cîte păsări de ocheade,
gheare cu amăgiri,
aripi pentru a zbura,
deasupra tutror paturilor desfrânate,
și cioc cu care să sfarme,
orice urmă de Clipă eternă,
au nevoile tulpinile de plăceri carnale,
pentru a se reproduce,
în pasiunile fără perdele de gânduri,
ale unei Fericiri,
care și-a dat tot devotamentul,
de a deveni,
prostituata Iluziilor Vieții,
în bordelul Societății de Consumat,
carne vie,
din inimile nepăstorite,
de nici un rechin al Înțelepciunii,
care să le înșface cu totul,
și să le arunce,
în ghena pustiului Uitării,
cum ar merita.

82) Piața Țațelor

Rictusuri din lacrimi de momeli,
ale crocodililor sentimentali,
ning peste cefele groase și rigide,
ale unor Zile,
care și-au croit încă de dinainte de răsărit,
câte un capot de gospodine a orelor de plumb,
pe care să le spele și să le schimbe mereu,
aidoma bebelușilor Absurdului,
din inimile Singurătății,
pe care tot ele îi îngrijesc cum se cuvine.

N-au uitat nici moațele,
cu care să-și lege cât mai strâns,
de stâlpul infamiei,
Clipele,
ce le stau răsfirate în părul Gândurilor,
care nu au voie să fie altfel,
decât încrețite,
și date cu parfum de Indiferență,
atunci când se tăvălesc,
în mulțimile de Voci încremenite-n bârfe,
și invidii,
din Piața Țațelor.

83) Maternități deocheate

Au început până și privighetorile să croncăne,
prin miriștile de suspine,
ale Socității de Consumat,
suflete scoase,
pe banda rulantă,
a maternităților deocheate,
cu mari dureri de cap,
din cauza curentelor la modă,
care nu le ocolesc frunțile tocite,
de strigătele mamelor de Vise,
ce aduc pe lume noi Iluzii ale Vieții,
născute din Clipele șterse,
și fără stăpân,
dar datoare până peste măsură Morții,
care nu vor avea niciodată,
numele încrustat pe o stea a Fericirii,
ci doar pe una căzătoare.

84) Loterie existențială

Lumea a deprins conștiință de sine,
atunci când stelele de pe epoleți,
au început să respire în voie,
arta războaielor.

Norocul a devenit chior,
când nu și-a mai văzut de burtă,
picioarele Hazardului,
pe care plutea,
prăpastia propriilor sale interese meschine,
în care a căzut,
murind pe loc,
chiar în fața loteriei existențiale,
a Iluziilor Vieții.

85) Zodia infinitului conștient

Caravanele misterelor,
încolțesc pașii nesăbuinței,
de a intra în peșterile adânci,
din sufletele Clipelor,
care și-au recunoscut eternitatea,
în iubirile Iluziilor Vieții.

Cel mai mare pericol acolo,
este că nu vei mai putea muri,
că toate frământările existențiale,
vor deveni fără de sfârșit,
într-o zodie a infinitului conștient,
de durerile propriului său sine.

86) Umanismul Absurdului existențial

Fără semafoare de incertitudini,
traficul existențial al Gândurilor,
ar fi de necontrolat,
în debandada de Adevăruri false,
care clădesc soclul,
obrazului din ce în ce mai gros,
al Conștiinței,
ce nu și-a mai găsit mai demult decât vremea,
o cremă de față stelară,
care să-i mai aranjeze tenul pocit,
de atâtea comete ale Iluziilor Vieții,
care o lovesc neîncetat,
cu cozile lor de crocodili,
ale căror plâns,
a devenit literă de lege,
în cultura unui umanism,
al Absurdului existențial.

87) Infern activ

Cirezi de angoase,
bântuie Realitățile falsificate,
de viperele ierarhiilor pestilențiale,
ale dogmatismului existențial,
din catedralele inerte ale Promisiunilor,
etern neonorate de către Destinele,
ale căror conștiințe de sine,
sunt norii Nesupunerilor,
ce vor să spele ploile Păcatelor,
care ne irigă sufletele,
cu fățărnicia lor apocaliptică,
de a fi mereu vinovații de serviciu,
buni de perpelit în cazanele încinse ale iadului,
din noi înșine,
pe care l-am construit,
cărămidă cu cărămidă,
de indiferențe și provocări,
de căderi și ascensiuni,
într-o Lume,
pe care am denumit-o a fi a nimănui,
la starea civilă din bibliile,
unui crez,
al Infernului activ.

88) Gardul Indiferenței

Întrebări consolate cu zâmbete lascive,
se tolănesc,
pe canapelele existențiale ale Absurdului,
mare proprietar de vorbe goale,
aduse tocmai,
din țările îndepărtate ale Memoriei,
care a ținut să-i facă o surpriză,
la livrarea acestor efigii ale Destinelor,
și anume,
să-i dăruiască o perie de sârmă ghimpată,
din gardul Indiferenței,
cu care să-și netezească,
Înțelepciunea rebelă,
din firele de păr albite ale Mântuirii,
pe care nu o mai așteaptă nimeni,
la poarta sărutului Vieții cu Moartea.

89) Cenușa Timpului

Ciocuri de hârtie,
rupte și mototolite,
ale păsărilor de prădat ploi de foc,
stau gata spre a fi aruncate în flăcările sufletelor,
ca su nu mai înghită și alte scrisori,
ale căror călăi,
sfârtecă carnea Emoțiilor,
ca mai apoi să o pârjolească,
pe grătarul închisorilor de Vise,
din camerele întunecate ale Conștiințelor,
gata să erupă vulvcanic,
prin tot felul de răspunsuri incandescente,
ale căror lavă,
se prelinge peste Viitorul existanțial al Ființei,
îngropându-l,
în cenușa propriului său Timp.

90) Bursa de valori a Recunoștinței

Trompetele apocalipsei,
au început să cânte,
în triluri de privighetoare,
la tălpile sfârtecate ale Conștiințelor,
ce-și reculeg averile de gânduri,
la sânul unui bordel al Deșertăciunii,
deschis non-stop,
în ochii înlăcrimați,
de ceața densă a Inutilității,
unde s-au refugiat Fericirile,
primite cadou de la Destinele alcoolice,
tocmai în ziua când gradele stelelor,
deveniseră cele mai scăzute,
din toată istoria bursei de valori,
a Recunoștinței.

91) Manuale de bune maniere

Licuricii veseli ai momentului,
și-au construit un întreg monument al Indiferenței,
pe soclul căruia tronează falnic,
cu sceptrul milenar al Desfârului,
ținut în mâna dreaptă a Nimicniciei,
Prostia,
care și-a făcut un demn renume,
de prințesă a înțelepciunii,
prin cartierele rău famate ale Geloziei,
unde injuriile existențiale,
rostuite valoric,
de Ierarhia spirituală a Banului,
au devenit literă de lege,
prin manualele de bune maniere,
ale Moralei.

92) La cantina săracilor cu duhul

Scrumiere orfane de fum,
împart câte o lingură de scrum existențial,
Cuvintelor de la cantina săracilor cu duhul,
unde se servesc,
preparate pe bază de cenușă ideatică,
înscrise în cărțile academice,
de bucate biblice,
ale religiilor Deșertăciunii,
cu atâta ardoare,
încât și locatarii Infernului,
au venit să fure rețeta Conștiinței,
care înglobează,
un mare număr de calorii ale Iluziilor Vieții,
de la un singur chibrit,
care aprinde focul Viciilor,
unor Simțuri,
ce preferă să tacă,
decât să surpe liniștea apocaliptică,
a Dependenței.

93) Cruzime față de animale

Dacă nu s-ar fi creat Dependențele,
oare ar mai fi existat Păcate și Iertări?

Câte ortăvuri îi sunt necesare Iluziei Vieții,
pentru a se sinucide lent,
în ziua propriei morți,
de foame?

Respectul este latura desăvârșită a cruzimii,
față de animalele sadice și acaparatoare,
care încă mai sălășluiesc în noi.

94) Fantomele gerului

Pe viforul existențial al Cunoașterii,
puține idei se încumetă,
să pornească,
pe calea păcii și respectului reciproc,
de teamă să nu înghețe,
și să fie aruncate în șanțurile erorilor,
din cimitirele de imagini,
ridicate de impostorii Verbelor,
drept omagii aduse Adevărurilor,
care și-au pierdut scurta lor viață,
în luptă cu fantomele,
gerului din sufletele,
Absurdului.

95) Amantlâcuri sordide

Amintirile feroce ale crizelor,
mușcă adânc din carnea Dorurilor,
sfârtecându-le venele existențiale ale speranțelor,
din care țâșnește nestăvilit,
sângele unor Vise,
ce n-au mai văzut niciodată,
Lumina Divină a unei Zile de naștere,
dedicată Războiului crâncen,
purtat cu armele durerii,
ce a devastat artere întregi de Compasiuni,
ce pare că s-ar ține dintotdeauna,
în adâncurile neînțelese ale iubirilor înșelate,
de amntlâcurile sordide,
ale Vieții cu Moartea.

96) Trecători muzicali

Pe ferestrele razelor de soare,
a mai rămas amurgul greierilor de cristal,
care se sparg încet dar sigur,
unul câte unul,
pe asfaltul rece și nepăsător al Clipelor,
la fiecare oftat de nisip,
care se scurge în clepsidra opacă,
din realitatea călătoare,
a Conștiinței,
unei viori dezacordate,
ce încă mai cântă în mâna unei insecte a Fericirii,
aria unei Toamne,
pe care nici o primăvară de vise,
nu a mai apucat să o audă vreodată,
fiindcă solistul cu nume de Iubire,
a părăsit definitiv scena ochilor întrebători,
refugiindu-se în inima albastră,
a unei Amintiri,
găzduită întreaga iarnă sentimentală,
de cochilia spartă a unui melc,
ale căror dorințe din carne de timp,
rătăceau în căutarea trecătorilor muzicali.

97) Lanțul Necesităților

Aripi decăzute,
din cerurile inimii,
stau frânte,
pe stâncile unui Destin al nimănui,
lovite de valurile Deșertăciunii,
într-o furtună existențială,
pe care nici Dumnezeu,
nu o mai poate înțelege și prevede,
datorită ochelarilor mari de cal,
care sunt veriga neînțeleasă,
a lanțului Necesităților,
ale cărui verigi,
n-ar mai fi reușit să fie închise vreodată,
în hora absurdă a Vieții,
datoare pentru eternitate,
Morții.

98) Gânduri furtunoase

Reptile reci de nori isterici,
se năpustesc,
 asupra zeilor sfărâmați ai Amurgului,,
lovindu-le creștetele,
 cu fulgerele geloziei abisale,
 din cerul înspăimântat de propriul sine,
sufocat de calamitățile,
 inimii de întuneric,
care-i pulsează,
 în tâmplele cenușii,
 ale plumbului greu și surd,
din gândurile furtunoase,
ale abisurilor fără căpătâi,
ce-i dezgolesc dinții de fiară rănită,
în cușca propriilor sale sentimente.

99) Însingurare mormântală

A început Ziua să râdă isteric,
ghicitului în ceașca de cafea,
a Destinului,
care mi-a căzut,
pe cimentul inimii,
spărgându-se,
în nenumărate cioburi de Clipe,
unde aș fi dorit să intru,
ca într-o casă pustie și tristă,
a nimănui,
pe care să o renovez,
cu inocența și naivitatea mea,
neștiind,
că nimeni nu-i putea alunga întunecimea,
camerelor înguste și perfide,
care mă orbea,
dar o seta căzătoare mi-a spus,
că mă va ajuta să văd,
că mai am până când va ajunge la mine,
să-mi strălucească calea singurătății,
cu însingurarea ei,
mormântală.

100) Sângele Fericirii

Ne-am născut dintr-o lacrimă de Cuvânt,
la poarta unui Țipăt de durere,
scrâșnint din dinții Existenței,
care ne-a îmbălsămat,
cu moartea Clipelor fulgerătoare și trecătoare,
din pustiul existențial,
pe care-l avem de traversat,
alături de Străinul din noi,
care niciodată nu-și ia Apa Vieții la el,
indiferent cât de necuprins,
ar fi deșertul rătăcitor,
din inimile noastre,
topite de căldura ploilor de foc,
ale neantului,
prin care înotăm,
încercând să ne regăsim,
propriul sânge al Fericirii.

101) Întreaga noapte

Am devenit broaște țestoase,
dependente de cochiliile,
crâșmelor alcoolice ale Clipelor,
la porțile cărora ne bate Viața,
tulburând liniștea mormântală a Timpului,
angajat să curețe curtea unei Zile,
care l-a arvunit încă de dimineață,
cu o cană de pustiu trecător,
băută pe somacul gol,
al unui Răsărit,
orfan de Soarele,
ce părea că nu se mai poate ridica,
din patul crepusculului,
strălucitor al dezmățului,
unde petrecuse întreaga noapte,
de vise înnegurate,
ascunse printre degetele,
cu verighete furate,
ale Privirilor.

102) Temeiurile legilor

Zilierii simțămintelor,
nu și-au primit plata,
pentru plăcerile carnale,
torturate de călăii existențiali,
ai Fericirii,
osândite să înfăptuiască,
temeiurile legilor,
sub care se vor ascunde pașii,
lacrimilor de safir,
ale Zilelor cu rouă sentimentală,
care se vor usca,
sub strălucirea ierbii unor Vise,
ce trebuiesc cosite exemplar,
pentru gazonul unui Dumnezeu,
pe care nu-L interesează nimic altceva,
decât ordinea și disciplina intergalactică,
a bisericilor,
propriilor sale Păcate Originare,
pe care le-a dăruit cu drept de autor,
Absurdului,
acestei Lumi.

103) Viermii Vieții

Să-mi spui tu Doamne,
ce legi ai mai dat,
răscolitoare,
pentru un Păcat,
noi Viermii Vieții,
suntem solitari,
fiindcă maidanezii,
sunt acum hoinari.

Loviți de soartă,
ai Tăi câini de prăsilă,
ne îndreptăm,
spre a Ta milă,
când ninge-n fluturi,
și-n zori e târziu,
să știi tu Domane,
că eu reînviu.

Nu lăsa cruci,
prin seminare,
fă-ți apocrife,
din reci sandale,
pe care nimeni,
nu le-ar fi încălțat,
în Lumea de Azi,
a unui Păcat.

Roți de Cuvinte,
ne învârte Soarta,
legate-n certuri,
c-așa e Toarta,

de care ținem,
Zorii zglobii,
ce ne arată,
calea din vii,
a unui vin,
de zile mari,
pe care-l bem,
să fim hoinari,
cu propria Viață,
desprinsă-n vine,
așteptând Moartea,
ce nu mai vine.

Doar tocilarii,
unor silabe,
pot înțelege,
regula-n Moarte,
unde cu toții,
ne-am săvârșit,
toate-s regrete,
ce le-am iubit.

Port dintre țărmuri,
mare agitată,
roi de albine-n viața de-altădată,
sporești calvarul,
unor cucuvele,
ce-au dres revanșa,
altor noi mistere.

De un amurg,
suntem toți sătui,
privind statuia,
zorilor nimănui,
ce ne așteaptă,
c-o zare neprelinsă,

pe care stă,
iubire-afaceristă,
a unui șarpe,
ce l-am hrănit,
cu dorul Vieții,
proaspăt murit,
în ziua care-am,
mâncat amar,
în burgul Vieții,
cel solitar.

Lumini și umbre,
ne-mbată Soarta,
crescute-n inimi,
unde e moarta,
virgină-n acte,
și-n rea voință,
e Suferință,
de Amantlâc,
printre sarmale,
și reci spitale,
vorbele goale,
pozează-n Zei,
pe care mintea,
îi ia drept șpagă,
spunând că-n Moarte,
sunt Dumnezei,
ce iau bacșișul,
din Zori corupți,
gata să fie,
și ei f...ți,
pe farfuria,
cea de doi lei,
unde se-așează,
dragostea ei,
de gospodină,

calmă la Dor,
care-și cinstește,
al său Amor.

104) Apusurile din ei

Canale de apă târzie,
sparg amurgurile violete ale linștii,
din Dorul înecat,
în pacea de dincolo de Lume,
ale unor cimitire,
care nu și-au sacrificat nici acum Visele,
pe porțile unui Paradis,
care promite mai multe decât face,
și consumă mai mult decât produce,
într-o Lume a dezmățului sexual,
al Inteligenței,
care abia-și mai duce rolul,
prin bordelurile Anilor,
mai vechi decât vremea,
Apusuirlor din ei.

105) De parcă am fi Păcat

Să-mi spui Tu Doamne,
în ce magazie,
ți-ai ascuns iar Moartea,
cu ipocrizie,
noi pașii Lumii,
reci și solitari,
îi cerem Sorții,
Zori vechi și amari,
să știm odată,
câte-n veci și-n stele,
putem să mai bem,
lovituri de nuiele,
ale unor Clipe,
desprinse din rele?

Rogojini ce-s sparte-n,
zeci de cucuvele,
ne culcă și-astăzi,
viețile-n-tre-ele,
zile renegate-n,
sfori de spânzurat,
ne privesc de parcă,
noi am fi Păcat.

106) Sufletele Nimicniciei

Am auzit că în ceruri,
nu mai este loc liber și pentru refugiații,
Morții.

Cu toții sunt alungați dincolo,
spre Viața care nu-i mai acceptă,
decât dacă sunt stafiile unui Trecut,
respins de propriul său Viitor,
în Apa tulbure și insalubră,
a unei amărâte de Existențe,
care nu mai reușește,
să-și spele rufele murdare ale Înțelepciunii,
prin pașii insalubri,
pe care-i calcă războaiele,
unei Apocalipse,
unde nici sfinții părinți ai Deșertăciunii,
nu o mai poate înțelege,
la margine de drum părăsit,
de propriile suflete,
ale Nimicniciei.

107) Divinitate strivită

Melcii copți la focul Destinului,
mai aleargă frenetic,
spre cochiliile arse de Iluziile Vieții,
din care ne-am făurit case,
să putem alerga cu ele,
prin inimile unor Vise,
pe care nu le-am fi înțeles niciodată,
dacă Moartea,
nu și-ar fi avut propriile cimitire de Promisiuni,
din care ne-am făcut tavane,
pentru toate Cuvintele care ne striveau,
Divinitatea.